

JELENÉSEK AZ APOSTOLOK ÉS MÁSVEZETŐK ELŐTT

A FELTÁMADÁSI vasárnap szörnyűséges nap volt az apostolok életében; közülük tízen a nap nagyobb részét a felsőteremben, elreteszelt ajtók mögött töltötték. Elmenekülhettek volna Jeruzsálemből, de attól féltek, hogy a Szanhedrin ügynökei elfogják őket, ha a házon kívül rájuk akadnak. Tamás magában rágódott a bajain Betfagéban. Jobban viselte volna a dolgot, ha az apostoltársaival marad, és segíthette volna őket abban, hogy a beszélgetéseiket a hasznosabb irányokba tereljék.

² Jánost egész nap az a gondolat foglalkoztatta, hogy Jézus feltámadt holtából. Nem kevesebb mint öt különböző alkalmat idézett fel, amikor a Mester határozottan állította, hogy feltámad és legalább három olyat is, amikor a harmadik napra célzott. János hozzáállása komoly hatással volt rájuk, különösen a testvére, Jakabra, valamint Nátánielre. János még nagyobb hatással lett volna rájuk, ha nem ő lett volna a csoport legfiatalabb tagja.

³ A gondjaik zöme az elszigeteltségükből eredt. János Márk folyamatosan tájékoztatta őket a templombeli fejleményekről és beszámolt nekik a városban terjedő sokféle híresztelésről, de nem jutott eszébe, hogy ama különböző hívő csoportoktól szerezzen híreket, akiknek Jézus már megjelent. Ez olyasféle szolgálat volt, melyet korábban Dávid hírvivői teljesítettek, ám ők most mind távol voltak az utolsó feladatuk miatt, amikor is mint a feltámadás hírnökei mentek el a hívek azon csoportjaihoz, akik Jeruzsálemtől messzebb éltek. Ezen évek alatt az apostolok most először fogták fel, hogy mennyire rá voltak szorulva Dávid hírvivőire az ország ügyei terén való napi tájékozódásban.

⁴ Péter egész nap jellemzően a Mester feltámadásában való hit és kétség érzelmei között ingadozott. Péter nem tudott szabadulni annak látványától, hogy a temetési ruhák úgy heverték a sírban, mintha csak Jézus teste elpárolgott volna belőlük. „De,” érvelt Péter, „ha feltámadt és meg tudja mutatni magát a nőknek, akkor miért nem mutatkozik meg nekünk, az apostolainak?” Péter elszomorodott, amikor arra gondolt, hogy Jézus talán azért nem jön el hozzájuk, mert ő is jelen van az apostolok között, ugyanis ő megtagadta Jézust azon az éjszakán, Annás kertjében. És aztán jobb kedvre derült a nők hozta üzenettől, miszerint „Menjetekek és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek.” De hogy ebből az üzenetből erőt meríthetett, egyúttal azt is jelentette, hogy el kell hinnie, hogy a nők valóban látták és hallották a feltámadt Mestert. Péter így vergődött hit és kétség között egész nap, egészen kevéssel nyolc óra utánig, amikor is kimerészkedett a kertbe. Péter úgy gondolta, otthagyja az apostolokat, hogy ne akadályozza, hogy Jézus eljőjön hozzájuk, mert ő megtagadta a Mestert.

⁵ Zebedeus Jakab először amellet kardoskodott, hogy mindannyian menjenek ki a sírhoz; nagyon akart tenni valamit annak érdekében, hogy a végére járjanak a rejtélynek.

Nátániel volt az, aki megakadályozta, hogy az emberek közé menjenek Jakab sürgetésére, és azzal tette ezt meg, hogy emlékeztette őket Jézus figyelmeztetésére, hogy ebben az időszakban szükségtelenül ne sodorják veszélybe az életüket. Délre Jakab a többiekkel együtt éber várakozásba merült. Keveset szólt; rettenetesen csalódott volt, mert Jézus nem jelent meg nekik, és ő nem tudott a Mesternek a többi csoport és egyén előtti számos megjelenéséről.

⁶ András sokat hallgatott ezen a napon. Rendkívül zavarba ejtette a helyzet és kétségek között vergődött, ám végül bizonyos értelemben élvezte azt, hogy megszabadult az apostoltársainak vezetése miatti felelősségtől. Valóban hálás volt azért, hogy a Mester levette róla a vezetői terheket, mielőtt e gyötrelmes időszakok elkövetkeztek volna.

⁷ E megrázóan szomorú nap hosszú és kimerítő órái alatt nem egy alkalommal volt a csoport kizárólagos éltetője az, hogy Nátániel jócskán ellátta őket a rá jellemző bölcselői tanácsokkal. Valóban ő volt a tíz között a legmeghatározóbb befolyásoló tényező a nap folyamán. Egyszer sem fejezte ki a Mester feltámadásában való hitét vagy kétségét. Ám ahogy telt a nap, egyre inkább hajlott arra, hogy elhiggye, hogy Jézus megtartotta ígértét és feltámadt.

⁸ Zélóta Simon túlságosan össze volt törve ahhoz, hogy a vitákban részt vegyen. Az idő legnagyobb részében a helyiség egyik sarkában lévő heverőn feküdt, arccal a falnak; egész nap nem szólt még hatszor se. Az országra vonatkozó nézete összeomlott, és nem volt képes felfogni, hogy a Mester feltámadása nagymértékben megváltoztatná a helyzetet. Csalódottsága igen személyes és egészen keserű volt, semhogy rövid idő alatt kilábalhatott volna belőle, még az olyan döbbenetes tény mellett is, mint a feltámadás.

⁹ Különös módon a rendszerint hallgatag Fülöp e nap egész délutánján sokat beszélt. A délelőtt folyamán kevés mondanivalója akadt, de egész délután az apostoltársait kérdezgette. Pétert gyakran idegesítették Fülöp kérdései, a többiek viszont jóindulatúan fogadták a kérdezősködéseit. Fülöp különösen azt szerette volna tudni, feltéve, hogy Jézus valóban előjött a sírból, hogy vajon a testén ott vannak-e a keresztre feszítés fizikai nyomai.

¹⁰ Máté igencsak össze volt zavarodva; hallgatta a társai vitáit, de az idő nagy részében a jövőbeli pénzügyeikkel kapcsolatos probléma foglalkoztatta. Függetlenül Jézus állítólagos feltámadásától, Júdás már nem volt ott, Dávid pedig teketória nélkül átadta neki a pénzeket, és nem volt irányadó vezetőjük sem. Mielőtt Máté elmerült volna abban, hogy komolyan belegondoljon a feltámadással kapcsolatos érvekbe, már láthatta is szemtől szemben a Mestert.

¹¹ Az Alfeus ikrek kevéssé vettek részt e komoly beszélgetésekben; eléggé lefoglalta őket a szokásos segédkezésük. Egyikük a kettejük hozzáállását fejezte ki, amikor Fülöp

egyik kérdésére válaszul azt mondta: „Mi nem értjük a feltámadást, de anyánk azt mondja, hogy beszélt a Mesterrel, és mi hiszünk neki.”

¹² Tamás a reménytelen fásultság rá jellemző időszakainak egyikét élte meg. A nap egyik részét átaludta, az idő többi részében meg a dombok között sétálgatott. Érezte azt is, hogy csatlakoznia kellene az apostoltársaihoz, de az egyedüllét utáni vágya erősebbnek bizonyult.

¹³ A Mester több okból halasztotta el az apostolok előtti első morontia megjelenését. Először is időt akart adni nekik, hogy miután értesültek a feltámadásáról, jól átgondolják, hogy mit mondott nekik a haláláról és a feltámadásáról, amikor még a húsvér testben volt. A Mester azt akarta, hogy Péter megbirkózzon némely sajátos nehézségével, mielőtt mindannyiuk előtt megmutatkozik. Másodsorban azt szerette volna, ha Tamás velük van az első megjelenésekor. János Márk e vasárnap korán reggel Simon betfagei házában fedezte fel Tamást, és erről üzent is az apostoloknak tizenegy körül. A nap folyamán, ha Nátániel vagy bármely két apostol elmegy érte, Tamás visszament volna velük. Tényleg vissza akart térni, de ahogy az előző este elment, túl büszke volt, semhogy önszántából ilyen rövid időn belül visszamenjen. Másnapra olyannyira nem volt önmaga, hogy csaknem egy hét kellett neki ahhoz az elhatározáshoz, hogy visszamegy. Az apostolok várták őt, ő pedig azt várta, hogy a testvérei megtalálják és megkérjék, hogy menjen vissza velük. Tamás így egészen a következő szombat estéig távol maradt a társaitól, amikor is, miután besötétedett, Péter és János átment Betfagéba és visszahozták. És ez is oka volt annak, hogy miért nem mentek egyből Galileába az után, hogy Jézus először megjelent nekik; Tamás nélkül nem akartak elindulni.

1. JELENÉS PÉTER ELŐTT

¹ Már majdnem fél kilenc volt ezen a vasárnap estén, amikor Márk házában kertjében Jézus megjelent Simon Péternek. Ez volt a nyolcadik morontia megnyilatkozása. Péter a kétség és a bűntudat nehéz terhét hordozta, amióta a Mestert megtagadta. Szombaton egész nap és ezen a vasárnapon is azzal a félelemmel küzdött, hogy ő talán már nem is apostol. Rettegett Júdas balsorsától és még arra is gondolt, hogy ő is elárulta a Mesterét. Egész délután az járt a fejében, hogy az ő jelenléte az apostolok körében az, ami visszatartja Jézust attól, hogy megjelenjen nekik, feltéve természetesen, hogy valóban feltámadt holtából. Pétert tehát ilyen gondolatok kínozták és ilyen lelkiállapotban volt, amikor Jézus megjelent neki, amint a kedveszegett apostol a virágok és a bokrok között kószált.

² Amikor Péter a Mester szeretetteljes pillantására gondolt, ahogy a Mester Annás házelője előtt elhaladt, és amint éppen az a csodálatos üzenet járt a fejében, melyet aznap korán reggel hoztak neki a nők, akik az üres sírhelyről jöttek, „Menjetek és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek” — amint éppen a kegyelem e jelein merengett, a hite kezdett a kétségei fölébe kerekedni, és megállt, kezét ökölbe szorította, s közben hangosan azt mondta:

„Hiszem, hogy feltámadt holtából; megyek és elmondom a testvéreimnek.” És ahogy ezt kimondta, hirtelenül előtte termett egy emberalak, aki ismerős hangon szólva hozzá ezt mondta: „Péter, az ellenség meg akart szerezni téged, de én nem akartalak feladni. Tudtam, hogy nem szívből tagadtál meg; ezért megbocsátottam neked, még mielőtt kérted volna; de most már ne gondolj többet magadra és a pillanat gondjaira, miközben felkészülsz, hogy elvidd az örömhír jó üzenetét a sötétségben gubbasztóknak. Többé ne azzal törődj, hogy mit nyersz az országtól, hanem azzal foglalkozz, hogy mit adhatsz azoknak, akik rettenetes szellemi szegénységben élnek. Készülj, Simon, egy új nap csatájára, az emberek természetes elméjének szellemi sötétségével és rossz kétkedéseivel való küzdelemre.”

³ Péter és a morontia Jézus a kertben sétált és a múlt, a jelen és a jövő dolgairól beszélgetett csaknem öt percen át. Ezt követően a Mester e szavakkal tűnt el a szeme elől: „Búcsúszom, Péter, míg majd a testvéreiddel együtt látlak.”

⁴ Péter egy pillanat alatt felismerte, hogy a feltámadt Mesterrel beszélgetett, és hogy biztos lehet abban, hogy ő még mindig az ország követe. Épp most hallotta a megdicsőült Mestert, amint arra buzdítja, hogy folytassa az evangélium hirdetését. És mivel mindez feltört a szívében, felrohant a felsőterembe az apostoltársaihoz, az izgatottságtól elfúló hangon azt kiáltva: „Láttam a Mestert; ott volt a kertben. Beszéltem vele, és megbocsátott nekem.”

⁵ Péter azon kijelentése, hogy látta Jézust a kertben, mély benyomást tett az apostoltársaira, és készek voltak feladni a kétségeiket, amikor András felállt és figyelmeztette őket, hogy ne nagyon hagyják befolyásolni magukat a fivére beszámolójától. András arra utalt, hogy Péter korábban már látott nem valós dolgokat. Bár András közvetlenül nem utalt a Galileai-tavon töltött éjszaka alatti látomására, amikor is Péter azt állította, hogy látta a Mestert feléjük közeledni a vízen, azért eleget mondott ahhoz, hogy minden jelenlévőnek elárulja, hogy ő erre a kellemetlen esetre gondolt. Simon Péter nagyon megsértődött a testvére burkolt célzásain és nyomban csüggedt hallgatásba merült. Az ikrek nagyon sajnálták Pétert, és mindketten odamentek hozzá és kifejezték a rokonszenvüket és azt mondták, hogy ők hisznek neki és megismételték, hogy az ő anyjuk is látta a Mestert.

2. AZ ELSŐ MEGJELENÉS AZ APOSTOLOKNAK

¹ Aznap este röviddel kilenc óra után, miután Kleofás és Jákob eltávozott, mialatt az Alfeus ikrek Pétert vigasztalták, és mialatt Nátániel Andrásnál az egyet nem értésének adott hangot, és amint a tíz apostol a felsőteremben együtt volt, és a letartóztatástól való félelmükben minden ajtót elreteszelték, a Mester morontia alakban hirtelenül megjelent közöttük, és ezt mondta: „Béke legyen veletek. Miért ijedtek meg úgy a megjelenésemtől, mintha szellemet látnátok? Nem beszéltem nektek e dolgokról, amikor veletek voltam a húsvér testben? Nem mondtam-e nektek,

hogy a főpapok és a vezetők kiadnak engem, hogy megjelenek, hogy az egyikötök el fog árulni engem, és hogy a harmadik napon feltámadok? Honnan ered hát mindeme kétségetek és mindez a vita a nők, Kleofás és Jákob, sőt Péter beszámolóinak kapcsán? Meddig fogtok még kételkedni a szavaimban és még meddig nem vagytok hajlandók hinni az ígéreteimben? És most, hogy ténylegesen is láttok engem, hisztek-e már? Egyikötök még most is hiányzik. Amikor legközelebb összegyűltök, és miután már mindannyian biztosan tudjátok, hogy az Ember Fia feltámadt a sírból, menjetek innen Galileába. Legyen hitetek Istenben; legyen hitetek egymásban; és így lépjete a mennyország új szolgálatába. Addig leszek veletek Jeruzsálemben, amíg felkészültök, hogy elinduljatok Galileába. Békével távozom tőletek.”

² Miután a morontia Jézus így szólt hozzájuk, egy pillanat alatt eltűnt a szemük elől. És mindannyian arcra borultak, imádták az Istent és dicsőítették az eltűnt Mesterüket. Ez volt a Mester kilencedik morontia jelenése.

3. A MORONTIA TEREMTMÉNYEKSEL

¹ A másnapot, vagyis a hétfőt teljes egészében az akkor az Urantián tartózkodó morontia teremtményekkel töltötte. A Mester morontia-átmeneti tapasztalásának résztvevőiként morontia igazgatók és társaik, több mint egymillióan, jöttek el az Urantiára a Satania hét lakóvilágáról való különféle rendű, átmenetben lévő halandókkal együtt. A morontia Jézus ezekkel a ragyogó értelmekkel volt együtt negyven napig. Oktatta őket és az igazgatóiktól megismerte a morontia átmenetbeli életet, ahogyan azon átkelnek a Satania lakott világainak halandói, amint a csillagrendszeri morontia szférákon áthaladnak.

² E hétfői napon éjjél körül a Mester morontia alakja hozzáigazodott a morontia fejlődés második szakaszához. Amikor legközelebb megjelent a halandó gyermekeinek a földön, az már egy második szakaszbeli morontia lény volt. Ahogy a Mester a morontia létpályán haladt előre, gyakorlati értelemben egyre nehezebb feladatot jelentett a morontia értelmeknek és az ő átalakító társaiknak az, hogy a Mestert a halandó és anyagi szemlélők számára láthatóvá tegyék.

³ Jézus a morontia harmadik szakaszába április 14-én, pénteken kelt át; a negyedik szakaszba 17-én, hétfőn; az ötödik szakaszba 22-én, szombaton; a hatodik szakaszba 27-én, csütörtökön; a hetedik szakaszba május 2-án, kedden; a jerusemi létpolgárságot 7-én, vasárnap érte el; és az edentiai Fenségesek 14-én, vasárnap fogadták be.

⁴ Így teljesítette a nebadoni Mihály a világegyetemi tapasztalás szolgálatát, lévén, hogy ő már a korábbi alászállásai alkalmával teljes mértékben megtapasztalta az idő és tér felemelkedő halandóinak életét, a csillagvilági központokon való ottléttől egészen a felsőbb-világegyetemi központokon való szolgálatig, és azon keresztül. És a Nebadon Teremtő Fia éppen e morontia tapasztalások révén fejezte be ténylegesen és zárta le elfogadhatóan a hetedik és utolsó világegyetemi alászállását.

4. A TIZEDIK MEGJELENÉS (FILADELFIÁBAN)

¹ Jézusnak a halandók számára is felismerhető tizedik morontia megnyilvánulása április 11-én kedden, röviddel nyolc óra után történt meg Filadelfiában, ahol Abnernek és Lázárnak, és mintegy százötven társuknak mutatta magát, akik között több mint ötvenen voltak jelen a hetvenfős vándor hitszónoki testületből. E megjelenés épp a zsinagógában szervezett külön találkozó megnyitását követően zajlott le, melyet Abner azért hívott össze, hogy megvitassák Jézus keresztre feszítését és a feltámadásáról szóló legújabb jelentést, melyet Dávid hírvivője hozott. Minthogy a feltámadott Lázár most már a hívek e csoportjának tagja volt, nem okozott gondot nekik, hogy elhiggyék a beszámolót, miszerint Jézus feltámadt a holtából.

² Abner és Lázár, akik együtt álltak a szószéknél, éppen csak megnyitották a zsinagógába összehívott ülést, amikor a hívek teljes közönsége meglátta a hirtelenül megjelenő Mester alakját. Előrelépett onnan, ahol megjelent, Abner és Lázár között, akiknek egyike sem észlelte őt, és a társaságot köszöntve így szólt:

³ ¶ „Béke legyen veletek. Ti mind tudjátok, hogy egy Atyánk van a mennyben, és hogy csak egy örömhír van az országról — az örökkévaló élet azon adományának jó híre, mely adományt az emberek hit által kapnak meg. Amikor örvendeztek az örömhírhoz való hűségetekben, imádkoztatok az igazság Atyjához, hogy árásson ki a lelketekben új és nagyobb szeretetet a testvéreitek iránt. Úgy kell szeretnetek minden embert, ahogy én szerettelek titeket; úgy kell szolgálnotok minden embert, ahogy én szolgálalak benneteket. Megértő rokonszenvvel és testvéries szeretettel fogadjátok társaitokká mindama testvéreiteket, akik a jó hírek terjesztésének szentelték magukat, legyenek ők zsidók vagy nem-zsidók, görögök vagy rómaiak, perzsák vagy etiópok. János előzetesen hirdette az országot; ti hatalomban hirdettétek az örömhírt; a görögök már tanítják a jó híreket; és én rövidesen elküldöm az Igazság Szellemét mindezeknek a testvéreimnek a lelkébe, akik oly önzetlenül szentelték az életüket a szellemi sötétségben gubbasztó társaik felvilágosításának. Ti mind a világosság gyermekei vagytok; ezért ne gabalyodjatok bele a halandói gyanakvás és az emberi türelmetlenség téves szövevényébe. Ha a hit kegye megnemesített titeket, hogy szeressétek a hitetleneket, akkor nem kell-e éppen úgy szeretnetek azokat, akik hívőtársaitok a hit kiterjedt háznépében? Emlékezzetek, ahogyan szeretitek egymást, arról fogja tudni minden ember, hogy az én tanítványaim vagytok.

⁴ Menjete hát az egész világba, és hirdessétek az Isten atyáságának és a minden nemzet és emberfajta közötti testvériségnek ezen örömhírét és mindig bölcsen válasszátok meg a módszereket ahhoz, hogy a jó híreket közreadjátok az emberiség különféle fajtáinak és törzseinek. Önként kaptátok az országról szóló ezen örömhírt, és önként is fogjátok átadni a jó híreket minden nemzetnek. Ne féljete a rossz ellenállásától, mert én mindig veletek vagyok,

egészen a korszakok végéig. És békével búcsúzom tőletek.”

⁵ Amint azt mondta, hogy „Békével búcsúzom tőletek”, el is tűnt a szemük elől. A Galileában végbement egyetlen megjelenését kivéve, ahol is egyszerre több mint ötszáz hívő látta, e filadelfiai csoport számlálta a legnagyobb halandói tagságot, akik valaha is látták őt feltámadt alakban.

⁶ Másnap kora reggel, amikor az apostolok még Jeruzsálemben váraoztak Tamás érzelmi felépülésére, ezek a filadelfiai hívek már el is indultak hirdetni, hogy a názáreti Jézus feltámadott a holtából.

⁷ A másnapot, vagyis a szerdai napot Jézus megszakítás nélkül a morontia társai társaságában töltötte, és a késő délutáni órákban fogadta a Norlatiadek csillagvilágbeli lakott szférák minden helyi csillagrendszerének lakóvilágairól látogatóba érkezett morontia küldöttségeket. És mind örvendeztek, hogy a Teremtőjüket a világegyetemi értelmek között a saját rendjükbe tartozónak is tudhatják.

5. A MÁSODIK MEGJELENÉS AZ APOSTOLOKNAK

¹ Tamás egy magányos hetet töltött egymagában az Olajfák-hegyét környező dombok között. Ez idő alatt csak a Simon házában lévőekkel és János Márkkal találkozott. Április 15-én, szombaton nagyjából kilenc óra volt, amikor a két apostol ráakadt és visszavitték a Márk házában lévő gyülekezési helyükre. Másnap Tamás meghallgatta a Mester különféle megjelenéseiről szóló történeteket, de következetesen elutasította, hogy elhiggye azokat. Fenntartotta, hogy Péter lelkesíteni akarta őket azzal, hogy elhiteti velük, hogy látta a Mestert. Nátániel vitába szállt vele, de ez nem tett jót. Érzelmi csökönység társult a szokásos kétkedéséhez, melyet kiegészített az előlük való elfutása miatti bánkódása, és ez a lelkiállapot olyan elszigetelt helyzetbe hozta, melyet maga Tamás sem értett teljesen. Elhúzódott a társai közeléből, a maga útját járta, és most, még amikor újra itt volt közöttük, öntudatlanul akkor is hajlamos volt felvenni a széthúzó magatartást. Nehezen adta meg magát; nem szerette a megadást. Anélkül, hogy akarta volna, tényleg élvezte a neki szentelt figyelmet; öntudatlan meglepedést nyert abból, hogy az összes társa erőfeszítéseket tett a meggyőzésére és megtérítésére. Egy teljes héten át hiányolta őket, és most komoly örömet okozott neki a folytonos figyelmük.

² Épp az estebédjüket fogyasztották röviddel hat óra után, Péter ült Tamás egyik oldalán, Nátániel meg a másikon, amikor a kétkedő apostol így szól: „Nem fogok hinni, hacsak nem látom a Mestert a saját szememmel és ujjamat a szegek okozta sebhelyekbe nem teszem.” Ahogy ott ültek az estebédnél, és mialatt az ajtók gondosan be voltak zárva és el voltak reteszelve, a morontia Mester hirtelenül megjelent az asztalok formálta belső térrészben, éppen Tamással szemközt megállva, és azt mondta:

³ „Béke legyen veletek. Egy teljes hetet maradtam, hogy újból megjelenhessek, amikor mindannyian jelen vagytok, hogy meghallgassátok még egyszer a megbízást,

hogy menjetek el az egész világba és hirdessétek az országról szóló ezen örömhírt. Megint elmondom nektek: Ahogy az Atya engem a világba küldött, úgy küldelek én titeket. Ahogy én kinyilatkoztattam az Atyát, úgy nyilatkoztassátok ki az isteni szeretetet, ne pusztán szavakkal, hanem a napi életetekben. Nem azért küldelek ki titeket, hogy szeressétek az emberek lelkét, hanem azért, hogy szeressétek az embereket. Nem pusztán hirdetenek kell a menny örömeit, hanem a napi tapasztalásokban meg kell mutatnotok az isteni élet eme szellemvalóságait, lévén, hogy nektek az Isten adományaként, hiten keresztül, már örök életetek van. Amikor van hitetek, amikor a fentről való hatalom, az Igazság Szelleme szállt meg titeket, nem fogjátok a világosságokat elrejtteni itt, a zárt ajtó mögött; megismertetitek az Isten szeretetét és irgalmát az egész emberiséggel. A félelem miatt most menekültök a kellemetlen tapasztalás tényeitől, de amikor az Igazság Szellemével megkeresztelnek benneteket, bátran és örömmel indultok majd el, hogy megéljétek az Isten országában való örök élet jó híreinek hirdetéséből fakadó tapasztalásokat. Lehetek itt és Galileában egy rövid ideig, mialatt felépültök abból a megrázkódtatásból, amelyet a hagyományelvűség tekintélyének hamis biztonságérzetéből való új rendbe történő átmenet okozott, melynek lényege az a tekintély, amely az élő tapasztalás legfelsőbb valóságainak tényeire, igazságaira és az azokban való hitre épül. A világ számára teljesítendő küldetésetek azon a tényen alapszik, hogy én Istent kinyilatkoztató életet éltem közöttetek; azon az igazságon, hogy ti és minden más ember is, az Isten fiai vagytok; és abban az életben fog fennállni, melyet az emberek között éltek — ami annak a tényleges és élő tapasztalása, hogy éppen úgy szeretitek az embereket és szolgáljátok őket, ahogy én szerettelek titeket és szolgáltalak benneteket. Nyilatkoztassa ki a hitetek a világosságokat a világnak; nyissa fel az igazság kinyilatkoztatása a hagyomány által elvakított szemeket; eredményesen rombolja le a szeretetteljes szolgálatotok a tudatlanság szülte előítéletet. Azzal, hogy megértő rokonszenvvel és önzetlen odaadással közeledtek embertársaitokhoz, elvezetitek őket az Atya szeretetének megmentő tudatába. A zsidók felmagasztalták a jóságot; a görögök feldicsérték a szépséget; a hinduk odaadást hirdettek; a távoli önmegtagadók tiszteletadást tanítanak; a rómaiak hűséget követelnek; de én életet kérek a tanítványaimtól, a húsvér testbeni testvéreiteket szolgáló szeretetteljes életet.”

⁴ Amikor a Mester ezt elmondta, letekintett Tamás arcába és így szól: „És te, Tamás, aki azt mondtad, hogy nem fogsz hinni, hacsak nem látsz engem és teszed ujjadat a szegek okozta sebhelyekbe a kezemen, most láthattál engem és hallhattad a szavaimat; és bár nem láthatod semmiféle szeg nyomát a kezemen, mivel abban az alakban támadtam fel, amilyenben te is fogsz, amikor elhagyod ezt a világot, mit fogsz mondani a testvéreidnek? Elfogadod az igazságot, mert a szívedben már akkor elkezdted hinni, amikor még oly kitaróan bizonygattad a hitetlenségedet. A kétségeid, Tamás, mindig is oly csökönnyösen nyomulnak elő,

mint ahogy széthullanak. Tamás, arra kérlek, hogy ne hitetlen légy, hanem hívő — és én tudom, hogy hinni fogsz, mégpedig teljes szívvel.”

⁵ E szavakat hallva Tamás térdre borult a morontia Mester előtt és így kiáltott, „Hiszek! Uram és Mesterem!” Erre Jézus így szólt Tamáshoz: „Hittél Tamás, mert tényleg láttál és hallottál engem. Áldottak az eljövendő korszakokban azok, akik hisznek, még ha nem is láttak a húsvér test szemével és nem hallottak halandói füllel.”

⁶ És ekkor, amint a Mester alakja az asztalfő közelében lévő hely felé mozdult, mindükhöz szólva azt mondta: „És most menjetek el mind Galileába, ahol rövidesen megjelenek nektek.” És miután ezt elmondta, eltűnt a szemük elől.

⁷ ¶ A tizenegy apostol most már teljesen meg volt győződve arról, hogy Jézus feltámadt holtából, és másnap korán reggel, még napkelte előtt, el is indultak Galileába.

6. AZ ALEXANDRIAI JELENÉS

¹ Mialatt a tizenegy apostol úton volt Galileába, az útjuk vége felé, április 18-án, kedden este nagyjából fél kilenckor, Jézus megjelent Alexandriában Rodannak és mintegy nyolcvan más hívőnek. Ez volt a Mester tizenkettedik megjelenése morontia alakban. Jézus e görögök és zsidók előtt azt követően jelent meg, hogy Dávid hírvivője beszámolt nekik a keresztre feszítésről. E hírvivő, aki a Jeruzsálem-Alexandria futárhálózatban az ötödik váltás volt, aznap késő délután érkezett meg Alexandriába, és amikor az üzenetét átadta Rodannak, úgy döntöttek, hogy összehívják a híveket, hogy azok magától a hírvivőtől értesüljenek a megrendítően szomorú hírről. Nagyjából nyolc óra körül a hírvivő, a buziriszi Nátán odaállt e csoport elé és részletesen előadta nekik azt, amit az előző futár neki elmondott. Nátán e szavakkal fejezte be e megható beszámolót: „Dávid azonban, aki e hírt küldi nekünk, arról tett jelentést, hogy a Mester, aki előre megmondta a halálát, kijelentette, hogy feltámad.” A morontia Mester még Nátán beszéde alatt jelent meg és mindannyian jól láthatták őt. És amikor Nátán leült, Jézus így szólt:

² „Béke legyen veletek. Aminek a létrehozására Atyám engem e világba küldött, nem valamely emberfajtaához, valamely nemzethez tartozik, és nem is a tanítók vagy tanhirdetők valamely különleges csoportjához. Az országról szóló ezen örömhír egyaránt tartozik a zsidókhoz és a nem-zsidókhoz, a gazdagokhoz és a szegényekhez, a szabadokhoz és a rabszolgákhoz, a férfiakhoz és a nőkhez, még a kisgyermekhez is. És nektek mindannyiotoknak hirdetnetek kell a szeretet és az igazság ezen örömhírét azzal az élettel, melyet a húsvér testben éltek. Új és feltűnő ragaszkodással kell szeretnetek egymást, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. Új és meglepő odaadással fogjátok szolgálni az emberiséget, éppen úgy, ahogy én szolgáltalak titeket. És amikor az emberek látják, hogy mennyire szerettek őket, és amikor látják, hogy mily lelkesen szolgáltátok őket, észre fogják venni, hogy ti a mennyország hites társai váltatok, és követni fogják az Igazság Szellemét, melyet a ti életetekben látnak, hogy az örökkévaló üdvözülésre ráleljenek.

³ Ahogy az Atya engem e világba küldött, úgy küldelek én most titeket. Arra szólítalak titeket, hogy vigyétek el a jó híreket azoknak, akik sötétségben gubbasztanak. Az országról szóló ezen örömhír mindazoké, akik elhiszik azt; nem szabad pusztán a papok felügyeletére bízni. Az Igazság Szelleme rövidesen eltölt benneteket, és elvezet benneteket a teljes igazságba. Ezért hát menjetek el az egész világba és hirdessétek ezt az örömhírt, és meglátjátok, én mindig veletek vagyok, egészen az idők végezetéig.”

⁴ Amikor a Mester ezt elmondta, eltűnt a szemük elől. Azon az éjszakán e hívek végig ottmaradtak együtt, felidézték az országban hívökként szerzett élményeiket és hallgatták Rodan és társai számos beszédét. És mind elhitték, hogy Jézus feltámadt holtából. Képzelték Dávid feltámadási hírnökének meglepetését, aki ennek másnapján érkezett meg, amikor válaszul a bejelentésére ezt mondták neki: „Igen, tudjuk, mert láttuk őt. Tegnapelőtt megjelent nekünk.”